

Vriendschapsverzoek

Vriendschapsverzoek

Willem Diks

Schrijver: Willem Diks
Coverontwerp: Willem Diks
ISBN: 9789463183338
© 2014 Willem Diks

-Inleiding-

Mijn naam is Jansen, Jan Jansen. Tot voor kort was ik werkzaam bij de AIVD-CIA, standplaats Moskou. Thans ben ik werkzaam als speciaal ambtenaar van de gemeente Kampen, standplaats Schokland. Mijn recente carrièreswitch is het gevolg van bijzondere ontmoetingen met voormalige staatshoofden tijdens mijn werkzaamheden als dubbel-dubbelspion in de Russische hoofdstad. Van mijn bazen Rob Bertholee en John Brennan had ik de opdracht in het privéleven van de Russische president Vladimir Poetin te infiltreren om zijn beweegredenen beter te leren begrijpen. Op een dag greep ik mijn kans toen ik hem betrapte vlak nadat hij incognito een zwembroek had gekocht.

- 1 -

Op de Tverskaya Ulitsa, zeg maar de koopgoot van Moskou, bleek ik de enige die Vladimir Poetin herkende. Ik liet me pardoes tegen hem oplopen. Hij excuseerde zich kort zonder mij aan te kijken en wilde doorlopen.

‘Nee maar, Vladimir,’ riep ik terwijl ik hem aan zijn mouw trok, ‘ik had je nauwelijks herkend.’

Poetin glimlachte verlegen. ‘Ach,’ zei hij, ‘ik ben incognito.’

‘Zie je niet,’ lachte ik, ‘ik meende al iets vreemds aan je te zien.’ Ik zag het. ‘Aha, je hebt een zwart snorretje geschilderd. Knap gedaan.’ Ik probeerde zo oprecht mogelijk over te komen.

Vladimir Poetin was in zijn nopjes omdat zijn camouflage kennelijk goed gelukt was. Hij durfde mij zelfs even aan te kijken en stamelde verlegen: ‘Dankjewel, zelf met een viltstift aangebracht.’ Hij wilde zijn blik weer afwenden maar er

veranderde plotsklaps iets in zijn houding. Zijn lachje verdween en hij kneep zijn ogen argwanend toe.

‘Je tutoyeert me,’ zei hij terwijl hij zijn lichtblauwe ogen als twee felle KGB-lampjes op mij richtte. ‘Waar ken ik jou van?’

Ik verstijfde, nou ja, ik voelde me even ongemakkelijk. Hij was per slot van rekening een man waar officieel niet mee te spotten viel.

‘Wacht even,’ zei hij. Zijn rechter wijsvinger priemde op mijn borstkast. ‘Jij bent Dmitri Khuligan. Ik ken jou nog van de lagere school in Leningrad.’

Het heeft Vladimir Poetin altijd moeite gekost zijn feitelijke politieke ideologie en ambities te verbergen; een zwakheid die ik daar op de tochtige Tverskaya Ulitsa genadeloos doorzag. De verleiding was groot hem te corrigeren: ‘Sint-Petersburg, Vladimir. Sint-Petersburg en niet Leningrad, want dat zou je wel willen hè, vuile communist.’ Ik sprak mijn gedachten niet uit.

Poetins jeugdfrustraties waren kennelijk talrijk en allesbehalve verdrongen. Terwijl hij mij fel aankeek hamerde zijn vinger bij iedere memorie op mijn middenrif: ‘Jij probeerde mij het leven zuur te maken met je eeuwig gepest, je flauwe grappen over mijn vermeende homofilie, mijn bescheiden lichaamslengte, mijn sluikharen, mijn te fors geschapen reukorgaan, mijn onvermogen om ook maar één zin vlekkeloos voor te lezen, de onwelriekende stiekeme scheten die ik helaas, ik herhaal, HELAAS, op ongepaste momenten liet ontsnappen omdat ik thuis iedere dag borsjtsj voorgeschoteld kreeg. En dan mijn knotsknieën, hè, en de eczeemvlek op mijn linker bil. De spinazieblaadjes die tussen mijn tanden bleven steken, mijn...’

Ik onderbrak hem geïrriteerd: ‘Vladimir, je verwart me met een ander. Ik ben Dmitri Khuligan niet.’

Hij hoorde het niet. Hij zat onmiskenbaar in een flow: ‘Door jou ben ik naar judo gegaan, door jou...’